

comunica[ció]

entrevista

“El problema d’ara és que no es fan tants bolos com abans”

Entrevista a Merce Tienda,

*Premi AAPV Millor Actriu de Teatre 2017
per l’obra “Síndrhomo”*

*Premi Millor Actriu d’Arts Escèniques Valencianes 2019
per l’obra “El muro”*

Per Borja López Collado

Tractar de quedar amb Merce Tienda per robar-li una estoneta del seu temps és ben difícil, ho vàrem intentar una vegada rere una altra, i finalment ho vàrem aconseguir, els planetes es varen alinear per donar-nos un breu espai de temps...

Merce! Estàs súper ocupada! Estàs treballant molt!... com és això?

Sempre he treballat però sempre he tingut també moments de buit, com tots. He tingut ratxes de fer molt i ratxes de res. Mai estàs segura de saber si continuaràs tenint treball tots els dies... no crec que siga així, no em veig així. He tingut baixons com tots però sí que sóc molt constant. Tampoc crec que la gent

m’haja cridat en excés per a treballar, i quan no m’han cridat, m’ho he fet jo mateix... d’una manera o altra vas coneixent a gent, vas entrant en grups, amb amics o perquè t’han vist en alguna cosa... pense que per càsting no m’han cridat mai. Mai m’han agafat per càsting. Jo pense que treballo perquè sóc una formigueta, perquè sóc molt constant, molt treballadora i estic ahí sempre, i si no m’ofereixen, doncs jo

**“Síndrhomo”, amb Manuel Valls i Leo de Bari | 2015
D: Xavo Giménez | La Teta Calva | Fotografia: María Cárdenas**

m’ho faig, o agafe a un amic i ens ho fem. Sí que tinc la sensació que mai he “desaparegut”, si tenia mesos buits, doncs em posava a tractar de fer alguna cosa. No crec que em caiguen ofertes del cel. Molt de premi ara però no es tradueixen en feina. Ara treballo molt perquè ha coincidit, a Xavo el conec de fa temps i em cridaren per a “Síndrhomo”, que va ser en un moment que estava fent una gran amistat amb María Cárdenas... “tenim una peça curta”, doncs va resultar que la peça curta es va fer gran, i resulta que La Teta Calva s’ha fet gran, aleshores com confien en mi em claven en molts dels seus pro-

jectes... i encara gràcies. Però no he treballat en tantes companyies. Ara tinc treball però quan arribe gener a saber... estic com tots. Espere que “El muro” done fruits. I encara i tot, que ara treballa prou, no arribe als mínims... del teatre es viu just, i afortunadament tinc feina i visc just. Però treballar ara esta permetent-me no treballar en altres coses, tracte de no fer-ho, donar classes no se’m dóna bé... em costa, si puc evitar-ho només visc del teatre. A mi em va passar que de seguida em vaig posar a treballar i es pot dir (entre cometes) que no he parat.

"Kraft" | 2006 | D: Jaume Pollicarpo | Bambalina Teatre Practicable | Foto: Jordi Pla

... no parar, és com un privilegi, estar activa i a més amb una trajectòria com la teua de projectes tant interessants...

... jo estic molt contenta de la meua trajectòria, és molt difícil treballar per a alguna cosa que no t'agrada, sempre pots traure-li alguna cosa i sí que és veritat que hi ha obres que m'han agradat menys treballar-les, però sempre trobes alguna cosa i d'alguna manera m'he ensenyat molt. Mai he fet res que m'haja fet sofrir, que podria ser... en esta professió a vegades has de defensar coses que no estan en la teua línia però crec que sempre han sigut treballs interessants per a mi. I també en distintes èpoques, ara mateix, potser, treballs d'abans no em resultarien interessants. Són diversos també, he treballat coses de cos, coses de text, coses de titelles...

he cantat... coses molt variades, comèdies, drames, obres de dos o obres de huit. Està bé, t'ensenyas molt, m'agrada perquè he tocat tots els pals, fins i tot ballar... no sóc ballarina però sí tinc formació, vaig fer ballet molts anys, tinc una base de ball... i una base de kung fu, he fet moltes coses... o música... i en dansa sí que estava clavada en el conservatori i en la Royal, i tot això m'ho vaig haver de deixar en un moment perquè havia d'estudiar una carrera i no podia amb les dues coses però després m'ha servit tot. Per a ser actriu jo crec que et serveix tot. Tot és bagatge. Igual no puc ballar com una ballarina però sí puc fer-ho des de l'actriu. Tinc moltes nocions dins de mi que em serveixen per a ser versàtil, això sí que crec que ho tinc.

"Carmen" | 2010 | D: Jaume Pollicarpo
Bambalina Teatre Practicable | Foto: Samuel Domingo

...clar, em pareix que pensar en Merce Tienda és pensar en una artista multidisciplinària: text, cos, titelles...

...vaig estar quasi deu anys en Bambalina, i també en l'Horta Teatre amb una de titelles, "La bella dorment" de Juan Pablo Mendiola... era molt jove. I abans en La Estrella. Jo vaig començar a fer titelles en La Estrella i després ja em varen cridar per a una prova amb Bambalina, una prova en la qual no em varen agafar... un càsting...

...eixos maleïts càstings...

Però em digueren: "per a esta no", i després em cridaren per a una altra, "Kraft", que va estar huit anys. Clar, fas una cosa xicoteta per a un museu i després puf! Huit anys! Vàrem fer mogolló de bolos

amb "Kraft"... i després "Carmen"...

...tu sents que tens "estrella"? Algú t'ho ha dit alguna vegada?

No ho sé, a vegades pense que sí, però també hi ha projectes que pense que havien d'haver tingut més vida i no l'han tinguda, com "Síndrhom", per exemple. Teníem molts premis i s'ha visibilitzat, sí... però crec que no hem tingut els bolos que havíem d'haver tingut, vam fer molt pocs. El problema d'ara és que no es fan tants bolos com abans. Ara quasi no ixen, és un gran esforç fer una producció ara. Jo el que vull és que es mostre, açò quedarà fatal però preferisc fer-la gratis i que es mostre el treball que hem fet a què em paguen una milionada en assajos i que després no es mostre. Jo vull assajar per a mostrar. A mi ▶

"El muro" | 2019 | D: Xavo Gilménez | La Teta Calva | Fotografia: María Cárdenas

m'agrada fer funcions, hi ha gent que li agrada més assajar. A mi m'agraden més les funcions perquè en les funcions no hem tanque, va creixent la cosa, em deixo molt lliure, tracte d'estar alerta i fer coses noves dins de l'estructura... però m'agrada que estiga viu, m'agrada més. El teatre és per a això, perquè es mostre.

...clar, passa molt la paràbola que fas més dies d'assaig que de funcions...

Fas bolos d'una setmana, tres o quatre i després... si tens sort, camina, però de vegades no. Tot depèn, en la nostra companyia, La Panda de Yolanda, els processos són molt llargs perquè és un procés d'investigació, partim d'una idea i treballam amb objectes, ens passem molt de temps investigant si una cosa és útil o

no, i moltes coses a la fi van al fem perquè després a la funció veus que no funciona. Podem dedicar molt de temps d'investigació i tot és bagatge, vas fent un camí... ens ho prenem amb molta calma. Nosaltres decidim quedar quan volem, tenim processos d'un any. A mi m'agrada molt documentar-me, m'agraden molt els processos de documentació, ho fem a La Panda i ho he fet amb altres treballs, amb Eva quan "Merteuil", "Las amistades peligrosas"... doncs si era expressionisme alemany, jo em papava totes les pel·lícules, tots els textos... m'agrada molt. No sé si després ho utilitzaré però són coses que a mi em serveixen igualment, no sé si per a actuar però com a persona em serveixen. Em serveix interessar-me per l'obra que es va a fer.

Amb Maribel Bayona i Verònica Andrés a "Merteuil" 2007 | D: Eva Zapico | Copia Izquierda | Foto: Assad Kassab

... la passió per aprendre...

... coses que es queden ahí i després potser fas connexions. Si jo faig un paper, ho faré amb la visió de director però afortunadament quasi sempre m'han deixat molta llibertat creativa, aleshores jo ho porte al meu món, és el teu cos, la teua ment... el teu material de treball. Jo faig les meues connexions, puc ser molt *freaky*. Però a la gent sembla que li agrada, són coses on agafar-te per a crear els personatges.

Creus que tens latent el sentit del "joc"?

Potser... de vegades també em costa. No em llance a improvisar massa, em costa improvisar. Eixir a un teatre i fer

una improvisació em fa por, necessite punts d'on agafar-me. Però és veritat que no tanque massa les escenes, per ara cap company se m'ha queixat, no és que siga súper lliure, sé que li he de donar a l'altre però sí que vull tindre eixa possibilitat de fer-ho d'alta manera, dir-ho d'altra manera, de jugar un poc en l'"ací i ara". Estar oberta a què passen coses. Si està molt quadrat perd el joc... és qüestió d'estar alerta, l'alerta, estar treballant en escena. No passar un esquema fet, has assajat i saps que d'ahí no et pots anar molt, però deixar la porta oberta perquè puguen passar coses diferents, perquè cresca i per a divertir-se en escena. Crec que és el més difícil i el més obvi, tu que fas a l'actuar? Doncs "estar", estar ací i ara en el moment que està passant. ▶

Amb Luls Mallá Romaguera en "A pedazos" | 2004 | D: Eva Zapico | Copla Izquierda

Alguns directors diuen: "treballa des d'on estàs hui", "aprofita això"...

Jo sóc molt així, si he d'arribar a un punt i no tinc l'energia suficient no force, intente fer eixe objectiu des de altre punt però no forçar-ho perquè em sent completament falsa. Clar, el meu treball també és tindre l'energia correcta, però intente no forçar, estrenyent no m'ixen les coses. Hi ha varietat d'actors i cadascú funciona d'una manera. A mi m'agrada molt la veritat en escena, i és un poc preocupant perquè quan no la veig em distancia de l'obra, és una cosa que em passa més aquest últims anys, necessite molta veritat en escena, com a espectadora.

Has treballat molt en la denominada escena Off i també per a institucions... quin balanç fas entre el circuit Off i l'On?

Clar, jo vinc del teatre alternatiu, quan vaig començar era una època que no hi havia quasi quarta paret i menys en l'alternatiu, aleshores estic molt acostumada a mirar a la gent i això m'ajuda a estar encara més, i si no em miren més mire, m'agrada tindre a la gent prop i no haver de fer un gran esforç de projecció. I com a espectadora també, m'agrada vore les cares, les tensions... vore'ls bé. El teatre més gran és diferent, clar que notes el públic però estan molt més distanciat. I després he vist espectacles on no percep els detalls i veig una cosa

Amb Leo de Bari, Carlos Amador, Victoria Salvador, Juli Cantó i Neus Alborch a "Les aventures de T Sawyer" | 2016 | D: Xavo Giménez | La Teta Calva

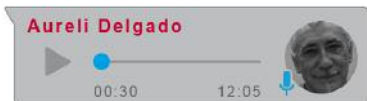
molt més global, com al Teatre Principal per exemple. A mi m'agraden els teatres xicotets perquè estic més acostumada i he après ahí. Però vull aclarir que no he treballat per a institucions, només per a l'Escalante. Sí he treballat per a companyies que han fet coses que s'han vist en teatres més grans però no institucions... "Les Aventures de T. Sawyer" va ser el meu primer Escalante. Al nivell d'Institut Valencià de Cultura (IVC) vaig treballar una volta i es va frenar per un accident, vàrem fer quatre funcions només o així... i no es va reposar. Pràcticament mai he treballat per al teatre públic. I al Sawyer em va cridar Xavo però no l'estament públic...

..clar, si hi hagués hagut un càsting, malament... (riures)

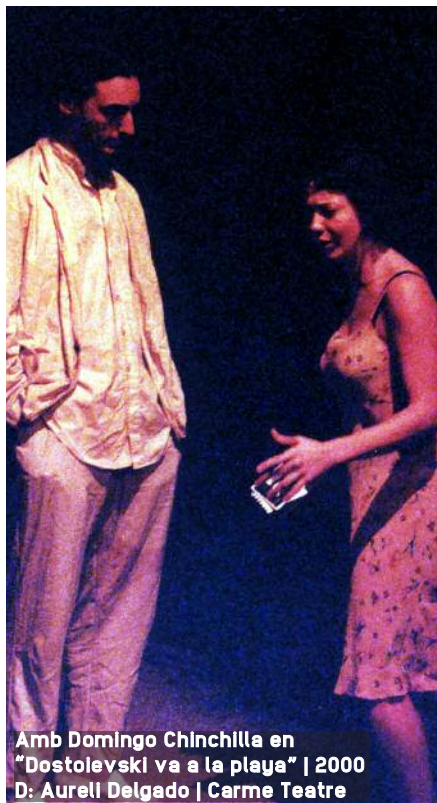
..bé, és que a mi em passa una cosa en els càstings i és que jo tinc molta seguretat treballant damunt d'un escenari però no tinc tanta seguretat com a per-

sona. En els càstings no done el que hauria de donar, estic a mitges, és la meua sensació, no dic: "el paper és meu", no tinc la força que tinc a l'escenari. Jo vaig a poquet a poquet construint, i als càstings has de fer-ho "ja", jo no funcione així, encara que després quan agarre el punt ja no ho solte. Últimament he fet molts i vaig agafant cada vegada més el punt, però em pose molt nerviosa, no acabe d'estar tranquil·la, m'agraden els càstings en els quals estàs treballant una estona, així m'oblido que és un càsting i comence a treballar però entrar: "Hola, què tal?", no funcione així, no passa res. Esta professió és d'anar caminant, no passa res perquè et criden o no et criden, clar que m'agradaria fer una producció publica però tampoc importa perquè si no ix això, ix una altra cosa i vaig caminant. Segurament el que m'ix és més proper a mi que si de sobte m'agafaren en projectes d'un altre tipus. Pense que és una carrera a llarg termini, i caminar... un es va fent. ▶

Per a repassar la teua trajectòria he recorregut a algunes persones que pense han pogut seguir la teua evolució com a actriu i els he demanat que col·laboren amb àudios o *whatsapps*... escoltem:

“Vaig conèixer a Merce abans de treballar en la Carme, la vaig conèixer treballant amb Quique Belloch fent de Maria Teresa de Jesús. Això era abans que ella passara per l’Escola d’Art Dramàtic, ella estava estudiant periodisme i ja em va resultar curiós la manera que tenia d’encarar el personatge. Merce sempre ha sigut una actriu que ha anat cap amunt i s’ha obert a moltes claus interpretatives”.

Amb Domingo Chinchilla en
“Dostolevski va a la playa” | 2000
D: Aureli Delgado | Carme Teatre

Per a mi Aureli és súper important perquè em va oferir la possibilitat de treballar abans d’eixir de l’Escola... aquesta obra de la qual parla, la vàrem fer en periodisme. Quique Belloch va anar a fer un seminari i em vaig apuntar perquè volia fer teatre però els meus pares em varen dir: “*pero primero haz una seria*”. Aleshores, vaig fer periodisme. Després, en segon de carrera ja estava actuant amb Aureli i em va donar la possibilitat d’enfrontar-me al públic. Vaig fer un parell d’obres en aquella època molt difícils, em va oferir “Ojo del ojo” que és un conte de Poe, i jo feia

d’home assassí que clava a un en terra que l’assassina... feia d’home i tenia 22 anys. A més, érem un grup de gent de l’Escola que anàvem a ajudar-lo, el teatre no estava com ara. Era l’antiga sala però no anava molta gent i ajudàvem a Aureli, a la sala, a estar en taquilla, a mantenir les produccions... ajudar a la infraestructura de la sala i després ell ens posava a les seues obres, ens donava alguna classe i era molt enriquidor. I en aquell moment que no tenia cap bagatge vaig agafar experiència abans d’eixir de l’Escola. Em va servir molt.

Amb Pau Blanco en “La mujer de amianto” | 2008 | D: Eva Zapico | Copla Izquierda

“El que vaig descobrir amb Merce va ser a l’interpret-creador. Merce no només és molt bona actriu, ella també és creadora, té la capacitat de rebre la consigna del director, transformar-la i millorar-la. Té ment creadora per a treballar un univers més complex d’abstracció i

transformar en material escènic tot el que li proposes, no es limita a ser un vehicle, crea”.

Potser les dues persones més importants del començament de la meua carrera van ser ells dos, i també ho va ser Alejandro Jornet. Alejandro em va proposar una obra al acabar la carrera, mentre que amb Aureli vaig treballar més text, amb Alejandro era altra línia que tirava més cap a Rodrigo Garcia, un teatre més d’accions físiques, com s’implicava el cos amb el text, per exem- ▶

"Lilith" | 2006 | D: Eva Zapico | TGV | Foto: Provi Morillas

ple: treballar el text mentre saltaves a la comba. Per què? Depèn del director hi havia coses molt guays o coses molt xungues... però en aquella època hi havia molt d'acció física. Vàrem fer "Augustus Monk", i ahí vaig conèixer a Eva. I Eva tenia moltes ganes de posar-se a la direcció i treballar altre tipus de coses, i jo la vaig acompanyar. Vàrem començar amb José Luis Cano, Luis Meliá, Verònica Andrés... Per a mi Eva va ser una sort molt gran, ara a Eva se li considera molt, però en aquell moment era molt difícil... les crítiques deien: "però què fan?", en comptes de recolzar-nos. Eren coses precioses, amb molta documentació i molt de treball físic, era el principi del

que fa ara. Molta imatge, molt pictòric, molt de repeticions, creació de quadres, molt visual... en aquell moment no ho feia ningú i possiblement ara tampoc. Més enllà de si les obres foren bones o no, s'estava investigant un altre tipus de llenguatge, i això era per Eva i jo em vaig trobar en una ensenyança d'altre tipus de treball. Crec que em va ajudar molt a créixer com a actriu en tota la part física, gràcies a què ella tenia coses molt estranyes al cap i això era fantàstic. Deia: "yo quiero algo así" i nosaltres: "pues venga" i ho fèiem a vore si era possible. Va ser un ensenyament per a ella i per a nosaltres. Jo ho trobe molt a faltar.

Amb Eva Zapico, Maria Poquet, Benja Domènech, Nando Pascual i Jose P Ortiz a "Augustus Monk a punto de perder la memoria" 2003 | D: Alejandro A Jornet + Eva Zapico | Malpaso Teatro

"Per què necessita fer-se un café abans d'entrar al teatre?"

(riures)

Si, és veritat, jo vaig al teatre i abans de fer el treball em faig un café. És psicològic. Es qüestió de dir: "un momentito que ya voy". Jo primer una pausa i després entre ja a saco. Sóc hipotensa, em puc prendre quatre cafés al dia, no em puja massa.

Que fas abans de cada funció?

A mi m'agrada calfar, una part del calfament és preparar-me les coses o maquillar-me si he de maquillar-me... no m'agrada molt maquillar-me i afortunadament he treballat molt en obres on no calia maquillar-se, per exemple en el "Kraft"... mira, una altra persona molt important per a mi es Jaume Policarpo...

Clar... parlem de Jaume si vols...

...no, perquè després del que hem parlat va ser el de Jaume, jo ja havia treballat titelles però d'una altra manera, David m'havia donat un poc de formació fent ▶

Amb Jonatan García i Rubén Mira a "Réquiem"
2015 | D: Amador Artiga | La Dependent | Foto: Jordi Pla

"La bella dorment", amb Patrícia
Barrachina | 2006 | D: Juan Pablo
Mendiola | L'Horta Teatre | Foto: Jordi Pla

"La bella dorment", i havia treballat en La Estrella... però clar, a l'entrar en Bambalina, va ser una noció, un plaer cap als objectes. Aleshores ja tenia tres branques que anaven agafant força, jo sé treballar-les perquè les he treballat molt de temps i mai he parat. Amb Bambalina vaig estar deu anys, van ser processos molt llargs. Aureli, Eva i Jaume van ser els tres pilars per a tindre noció de les coses i eren processos d'investigació on vaig aprendre molt. Però no vull citar a molts que si no després em faltaran i s'enfadaran.

Molt. A més, és que el teatre és un coneixement sobre tu mateix, jo pense que en el teatre sempre ha d'estar el joc. Però els objectes tenen alguna cosa d'eixe joc de xiquet. Al principi quan vaig entrar en La Estrella em feien por les titelles i després... una volta, estava manipulant una titella i de sobte vaig perdre la consciència que jo l'estava manipulant i em va mirar a mi i vaig dir "Ah, és màgia". Els objectes són una meravella perquè pots fer tot el que l'actor no pot fer. M'ha aporta molt de joc i de coneixement personal.

"Que li ha aportat personalment el treball amb els objectes?"

"Quina classe d'actriu es considera?"

Multidisciplinària, polifacètica...? Això és bo i dolent també. Perquè jo no puc dir "sóc l'especialista en els objectes"... no puc, és que també m'agrada el text i m'agrada el cos i si puc fer-ho tot junt, també. Segurament no se'm dona tot igual de bé, però si em considere molt oberta, no sé si és un avantatge.

"Com va ser la seua experiència amb els Forman Brothers (Forman Brothers Theater)? Com va ser la residència amb ells i que va significar per a ella?"

David és molt important per a mi, hem passat moltes hores junts, crec que és el que més m'ha vist de tots els colors. El dels Forman Brothers va ser important, però no com "oh, són els Forman Brothers", jo no tracte així a les persones, em dona igual de qui siga fill. El que passa és que vaig fer un curs amb ells i vaig trobar una connexió molt guai amb el seu treball i el que fem en La Panda de Yolanda. M'agradava la seua

forma de ser, no anàvem de fills de... eren molt normals, la gent hauria de ser "normal". Em vaig atrevir a dir-los que anàvem a fer "Kafka" i que estaria bé anar a Praga, jo pensava que m'anaven a dir que no i em van dir "clar". Jo els coneixia d'un curs però és que està gent és de "clar, t'obric les portes de casa" i em va agradar molt conèixer-los i la seua forma de treball que és molt artesanal i és molt d'incloure al públic i tindre experiències d'un altre tipus. I això ho feiem també amb La Panda de Yolanda...

Anem amb l'última persona, col·laborant amb La Teta Calva guanyes el Premi AAPV a la Millor Actriu de Teatre l'any 2017 per l'obra "Sindrhomó" i el Premi a la Millor Actriu d'Arts Escèniques Valencianes 2019 per l'obra "El muro"...María Cárdenas et pregunta:

"En quina mesura s'identifica amb els seus personatges? Influeixen en ella per a bé o per a mal?"

Estime molt a María. Per a mi ara treballar amb La Teta Calva és una sort enorme, perquè m'agrada molt el que fan. Igual jo com a directora no faria això però a mi m'agrada molt com escriuen, m'agraden molt els temes que tracten, sempre hi ha fons, des de la comèdia ▶

Amb David Duran i Josep Zapater a "Úiqu'is" | 2012 | La Panda de Yolanda

però amb rerefons i es treballa molt "de veritat", a mi això m'agrada molt. I a banda, són personatges femenins amb càrrega, amb recorregut, amb pes, són molt interessants per a un actor. Els d'home també, clar, però els que tinc jo, Gloria ("Síndrhom") i Rosi ("El Muro") són dos *personajazos* i dona gust perquè estan molt ben escrits i a més, m'agrada el que diuen. No sé si açò ho hauria dir però jo sempre rasque en mi, amb aquell personatge que puga ser més llunyà jo rasque en mi, a vore quina part de mi puc traure. Sí que pose molt de mi en els personatges, tinc de Rosi, de Gloria, del "Kraft", dels d'Eva... tots parteixen de mi,

no faig coses molt llunyanes. Gloria és una dona amb fills i jo mare em considere més bé poc, però la puc entendre en l'aspecte de quan tens una depressió o desesperació, jo he tingut de tot en esta vida... (riu), de tot, de tot, no, però em referisc al fet que pots explorar, i en major o menor mesura tots tenen molt de mi, encara que jo no sóc "així", no sóc la Rosi però eixa part de la Rosi també està en mi d'alguna manera. I quant al premi, estic molt contenta, encara que els premis no et porten més feina, mai m'havien nominat abans de "Síndrhom"...

"Metamorfosi" | 2016 | D: David Duran
La Panda de Yolanda | Foto: Ana Jiménez

...mai t'han premiat cap altre treball?

M'havien premiat als Abril, els Premis Abril que van desaparèixer em varen premiar el "Kraft", i vaig estar nominada per "Merteuil". En l'Associació mai, i en Teatres-IVC tampoc. Aleshores per a mi és un mogolló, de sobte dius ostres i sí que em dona alegria perquè és un reconeixement, ja siga de la professió més propera com l'Associació o del jurat, però és una valoració... jo consideraré que el meu treball està igual ben fet o mal fet perquè jo sé el què faig i quan està mal també ho sé. I he tingut coses que no han estat tan bé o projectes que he intentat i que no han eixit finalment però sí que m'alegre de tindre eixa visibilitat, sabia que la gent pot... però que et diguen: "Sí, que sí"... és com una alegria, un reconeixement de la professió, mai m'ho havien fet. Jo no servisc per a res més, crec. Igualment, encara que no isquera nominada, sé el que és un bon treball o no, jo em bareme i sé quan les coses no estan del tot ben fetes i no passa res, sóc conscient. No m'importa que em diguen "no m'ha agradat"; "no passa res, bé, la farem millor".

Algun projecte que et faça molta il·lusió? Alguna cosa que et quede per fer?

Per ara no tinc nous projectes i és molt difícil dir quin projecte t'agradaria fer. Sí que crec que vull provar-me d'alguna manera. Sóc creador i sóc actriu però m'agradaria vore sense ningú, provar-me a vore quin es el meu llenguatge, només meu, en el qual m'expressaria per a fer alguna cosa. M'expresso en tants... però si no tinc a ningú, jo no sé de quina manera m'expressaria, igual en tot o en res, crec que necessite provar-me encara que a mi m'agrada treballar amb gent i és això el que em para. A mi m'agrada la gent perquè amb gent creixes. Però una opció de resposta seria un projecte en solitari per a descobrir quin és realment el meu llenguatge o el que està més a prop ara, perquè supose que hi haurà molts i segons el moment.

Malauradament, he de tallar a Merce, fa hora i mitja que estem de conversa i n'hi ha més coses en l'agenda que requereixen la nostra atenció, "em sap greu", li dic. Estem super a gust però no ho podem fer més extens, si fora per Merce.... aiiii, si fora per Merce encara estàvem donant-li a la llengua, "em sap greu, seguirem les converses a les recepcions dels teatres i les sales". Merce Tienda, quina glopada de bon rotllo i d'energia positiva!